

Vrijdag 21 mei 1915.

Italië gaat mededoen aan den wereldkrijg, luidens alle berichten. Zou het waar wezen? Opnieuw zoveel bloed vergieten!

En zeggen... ik durf het bijna niet zeggen, dat België zich daarover verheugen moet!...

Alle dagen lezen en hooren wij over de schrikkelijke rampen, die de menschheid treffen: zooveel dooden, zooveel gekwetsten. Te Roeselaere liggen er in alle huizen; de kerk ligt vol. Er worden beroepscholen ingericht voor verminkten. Te Tienen worden de lijken der gesneuvelden ontgraven — van degenen die in den veldslag van den 18 Augustus II. op verschillende plaatsen in de aarde zijn gedolven. Ze zijn nu gekist met naam en nummer daarop. Deze kisten berusten voorloopig in de oude kerk van Grimberghe, die sinds lang buiten gebruik is. Een gemeenzaam graf aldaar op het kerkhof wordt met bloemen versierd.

Dagelijks worden schepen van onschatbare waarde in den grond geboord, menschenlevens vallen daarbij ten offer. De akeligheden van de Lusitania worden vermeld, heldendaden verkondigd vanwege de schipbreukelingen.

Al gebeurtenissen, die uitsluitend de gedachten zouden dienen in beslag te nemen, het hart te doen krimpen van medelij en den geest vervoeren van bewondering.

En wat gebeurt er? Het kleinleven stelt zijn eischen gezagvoerend bij al het groote en grootsche van deze dagen.

Wij gaan gerust slapen, wij staan gerust op. En wij wonen (figuurlijk) op een vuurberg. Elken stond kunnen uitbarstigen plaats hebben, die alles in vlam en vuur zetten en wij kijken des morgens welk weder het is. Wij onderzoeken nieuwsgierig waar druiventrossen in de serre tusschen 't groen uitpiepen; wij betreuren het, dat de overvloedige bloei van de pereboomen zoo weinig opbrengst belooft, daar de onleefbare vruchtjes in menigte afgevallen liggen.

Wij zeggen: "Ga niet een tapijt uitkloppen langs den kant van de klimop aan den muur. Daar heeft de meerle haar nest; ze zou verschuwen..."

En bij al het onzekere van de toekomst met hare mogelijke vernielingen, bij al ons menschenmedegevoel hebben wij medelij met een Engelsch hennetje, dat broeien wil en geen nestje heeft en geven hem een mandje met eieren, waaruit wellicht nooit kippetjes te voorschijn zullen komen. Twee hoenders zitten hier reeds broeiend in de serre en een buiten onder een afdak met bijgevoegde planken, beschermd voor regen en wind.

En onder de macht van al die beuzelachtige belangstellingen, in 't midden van de reusachtige wereldrampen, doet men een inkeer in zich zelve met prangend verwijt thans niet ongelukkiger te zijn...

Is het waar, dat al de boeren van Deinze hun landbouwgereedschap zooals rieken, spaden, vorken, enz. aan den vijand moeten indienen?

Nooit hebben de binnenkomende en wegtrekkende troepen luider gezongen en nooit hebben de trommelslagen geweldiger gebonsd, nooit de koperinstrumenten meer geschetterd, de fluiten krachtiger geschalmeid dan heden.

Het is opgemerkt geworden, dat de vijand het hevigst jubelt, als zijn zaken schijnen het slechtst te staan.

Het is merkwaardig, hoe op alle plaatsen rondom de stad tusschen nieuwe huizen en op de ontworpen gordelboulevards het kleinste strookje land of onverkochten bouwgrond, waar eertijds gruis of afval van groenten, scherven van glas en potten lagen, en waartusschen de

Haar gespan hield stil om geen belemmering te veroorzaken. De troepen trokken in de richting van

netels welig tierden, thans benuttigd zijn. Aardappelen groeien er groen en krachtig op. Op aanvraag hebben de werkeloozen elk een deel gronds van wat beschikbaar was, gekregen zonder pacht. De opbrengst behoort hun toe.

In vele steden zijn de belgische dames bezig met het borduren van de zakjes, welke Amerika hier menslievend zond met bloem gevuld. Alle zullen als bewijs van dankbaarheid teruggestuurd worden. Niet alleen dames, maar schilders van talent en versierders van stoffen boden belangloos hun hulp aan. Er zullen echte kunstwerkjes onder wezen.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnoed* »)